

(המשך מעמוד 26)

למשל, המקהלה מסביב למדורות קבלת-הפנים לאותלו, במערכה הראשונה, היא טיפשית ומיותרת בעיניי. במקומה בחזרתי בריקוד סוער שחיבר ורדי בעצמו, עבור הצגת האופרה בפאר ריס, בשנת 1894 — ריקוד ערבי, סר ער יותר וקצר יותר.

„אריה אחרת שנראתה בעיניי מעיי” מדי עבר הקולנוע, אפילו שהפכה לסמל המיסחרי של דרסמונה. היא שיר השיטה. למי יש סבלנות, לעזאזל, לראות את דרסמונה שרה שיר-ערש באורך של חמש דקות, שניות מעטות לפני מותה?

„לעומת זאת, אווה מאריה מת” אימה לכאן מאור.

„רוצה לדעת את האמת? עשיתי בדיקת 163 קיצורים ושינויים באופרה, ואני מוכן להישבע שאם מישו לא יבוא לקולנוע עם פרטיטורה ביד, הוא יעולם לא יוכל להרגיש זאת. לכל היותר, הוא יוכל להיזכר בכך כשיגיע הביתה, ויתחיל לשחזר את המוסיקה, תוך כדי האזנה מרוקדת לאופרה המוקלטת.

אני בטוח שהצופים בקולנוע ירגי” שו את עצמם כליכך מעורבים בדראמה הנוראה של אותלו ודרסמונה. והיה כל כך נרגשים למראה האשה היפה והטהררה העומדת למת, שלא יהיה להם הזמן או החשק לנתח את האופרה מבחינה מוסיקלית.

„לעומת זאת, כדי להגביר את המתח לקראת הרצחה של דרסמונה, הדגשתי את אותו הקטע, פולחני-כמעט, של אותלו, המכין את עצמו לקראת הוצאת להורג של אשתו.”

זפירלי יודע שבישראל מצפים לו אותם אוהבי מוסיקה מושבעים, שהוא זוכר היטב משלוש האופרות שהוא ביים כאן עבור הפילהרמונית. מעניין איך הם ישפטו את גיסתו לאותלו.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: ראן, טאנוס, שואה, פסיכו. עוברת אורת, החברים של אלכס.

ירושלים: זרים.

חיפה: הכבוד של פריצי, שואה, החלון האחורי.

תל-אביב

**** **פסיכו** (מקסיס, ארצות-הברית) — תרגיל מבריק וקלאסי של אלפרד היצ'קוק, שיעור בקולנוע לכל מפחידוני ימינו. בלונדית נרצחת במלון על אם הדרך, ובעל המלון אוהב את אמו. עם ז'אנט לי, אנתוני פרקינס, ג'ון גאבין, ורה מילס.

**** **עוברת אורח** (פריז, צרפת) — אניאס ורדה עוקבת בעקשנות בלתי-מתפשרת אחרי גורלה של נערה אשר הולכת עד הסוף בחלליתה לפרוש מן החברה. והסוף הוא, כמובן, המוות. סאנדרין בונר מרשימה בתפקיד הראשי.

**** **טאנוס** (לב, צרפת-ארגנטינה) — מהגרים ארגנטיניים מנסים להעלות הצגה על חייו של ממציא הטאנוג, קארלוס גארדל, ומבער מעשיהם משקף הסרט את מועקתם וחוויותיהם של מהגרים החולמים על הבית גם אחרי עשר שנות גלות.

**** **זרים** (סמדר, ארצות-הברית) — סרט שחור-לבן, יוצא-דופן, מצחיק ומזוה של ג'ים ג'ימוש על שני זרקים ומהגרת צעירה מהונגריה, ועל אמריקה כפי שהיא משתקפת מבעד לעיניהם. חריג מעניין.

חיפה

**** **החלון האחורי** (רון, ארצות-הברית) — עם מינימום של אמצעים ומקסימום של המצאה, היצ'קוק מתח בטיפור על עיתונאי בכיסא-גלגלים, החושד כי השכן ממול רצח את אשתו. עם ג'יימס סטיוארט וגרייס קלי.

„אשתי אפילו לא מרחה שוקולד על פיתה לילדים!” מכריז דויד דוק, הנאשם ברצח אשתו, כדי לסדר לילדיו „בית חם במישפחה אומנת”

רצח מימרת השוקולד

כל התקופה שאשתי לא היתה כבית. אני לא יודע למה.”
אחותו של דוק מספרת כי הקשיים בין בני-הזוג החלו מייד אחרי החתונה: „הם נשואים 16 שנים, וכל הזמן הוא יש להם תיק ברבנות. היא רצתה להתגרש, ואחר כך היו מתפייסים ומשלימים. ואז היא שוב היתה הולכת לפתוח תיק ברבנות. העובדת הסוציאלית היא חברה שלה, והיא לימרה אותה ללכת למעון לנשים מוכות.”

„בהתחלה היא רצתה לעבוד עם לינה, או לישון במקום-העבודה שלה, אבל לא היה לה איפה לישון, אז היא הלכה למעון לנשים מוכות. אחי אף פעם לא היכה אשה!”

האחות כועסת על גיסתה המתה ואומרת: „מה אחי לא עשה בשביליה? הוא מילא אותה בזהב, רק שתישאר בבית, והיא לא רצתה. היא היתה אנאלפכתית, חתמה באצבע, ורק רצתה להתפרר.”

בעת הארכת מעצרו הראשונה של דוק, הביאה אחותו לבית-המישפט את שלושת ילדיו, אשר למענם, רק למענם — כך הוא טוען — הרג את אשתו. הילדים ישבו באולם וראו את אביהם על ספסל-הנאשמים. הוא חיך אליהם והעביר להם מיכתבים דרך סניגורו, עורך-הדין יוסף ויוו.

כאשר יצאו הילדים מהאולם וישבו לקרוא את המיכתבים מאביהם, לא יכלו לעצור בעד דימעותיהם. האב

בחורה צעירה מאוד. אני גרתי אז עם חבר בדירה ברחוב נס-ציונה, ליד רחוב היוקון בתל-אביב. היא עזבה את הוריה בכאר-ישבע ובאה לעבוד בתל-אביב. „פגשתי אותה והיא סיפרה לי שקשה לה, שאין לה איפה לגור, ואחרי זמן קצר עברה להתגורר איתי. כאשר סיפרה לי בטלפון שהיא בהריון, אמרתי לה מייד שאני איש-כבוד ושנחננו מתחננים.”

במיכתב הפרידה כתבתי לילדים שמוזר שמונה חודשים אני מנסה להחזיר להם את אמה שלהם, כי הלב שלי נקרע לראות את סיבלם. אבל היא השיבה את כל תחנוניי ריקים. גם בשנה שעברה היא עזבה אותם למשך שנה שלמה וזנחה אותם, ואני עשיתי כמיטב יכולתי לטפל בהם. כעת היא שוב עזבה לשמונה חודשים ולא התעניינה בילדים, בקושי היתה מתקשרת אליהם. זה אכזרי מאוד, אמה שאומרת בפירוש שהיא לא רוצה את הילדים שלה.”

„כתבתי לילדים, שלא איכפת לי אם היא לא רוצה אותי, והייתי סולח לה אם היתה לפחות מבקרת ודואגת לילדים. אבל היא פרקה כל עול. כל מה שחשוב לה — זה להיות חופשיה.”

„כתבתי לילדים שזאת לא אמה, ואסור לה לחיות! כתבתי להם, שמאסתי בחי והחלטתי לשים קץ לחיי. חשבתי שגם עבור הילדים זה יותר טוב, כי הם יטופלו על-ידי מוסדות,

נאשם ברצח דוק, אס לא אתן לה לעבוד כל יום, היא לא תשכב איתי!”

ויקבלו מישפחה אומנת חמה, שם תהיה להם אהבה וחום שלא קיבלו מאמא שלהם. ביקשתי סליחה מהילדים שלי.”

רק נשרט

כאשר יצא דוק אל דירתה של אשתו ברמת-גן, ביום הרצח, הוא לקח בכיסו מיכתב. בכתב-ידו, שכתב לילדיו, סיפר דוק להעולם-הזה: „לבשתי מדים, כאילו אני הולך למילואים, כי קיוויתי שאם אשתי תראה שאני יוצא למילואים, אולי ליבה יתרכך והיא תסכים לחזור הביתה לטפל בילדים. פשוט לא יכולתי יותר לתפקד. הייתי עובד כל לילה מאוחר כמלצר, ואחרי-כך חזר הביתה ומתפקד כאמא: מבשל, מכבס, מגהץ ועוזר לילדים בבית-הספר. הייתי מוכן לע” שות הכל כדי שהיא תחזור.”

„הסכמתי לעזוב את הדירה, כדי שהיא תגור שם עם הילדים ואני לא אפריע לה. הסכמתי שיוצא נגדי צו-עיצוב יצאה מהארץ. אבל שום דבר לא עזר. היא רק רצתה להיות חופשיה, לצאת עם גברים אחרים כל יום, ולא להיות קשורה לבית וילדים. „כאשר היכרתי אותה, היא היתה

לצורך עבודתו. אני תמיד עובד מלצר, אבל זה היה ערב יום-תישעה באב, וידעתי שיהיה לי חופשי, אז החלטתי לעבוד בער עבודה, והתחלתי לעבוד כשומר-לילה.” סיפר הנאשם.

אני איש כבוד!

„החיים שלי היו קשים מאוד כ”ו ככה. הייתי עובד מלצר בחתור” נות באולמי ארגמן, לפעמים עד 3 כבוקר, והייתי קם יחד עם הילדים כדי להכין אותם לבית-הספר. „הייתי מרוויח טוב במלצרות, ואשתי לא היתה צריכה ללכת לעבוד, אבל היא ביקשה בהתחלה לצאת לעבוד רק שלושה ימים בשבוע, במשקי-בית, והסכמתי. אחר כך היא רצתה לעבוד ארבעה ימים, חמישה ימים, וכסוף עברה שישה ימים בשבוע. אם היתה יכולה לעבוד בשבת היתה לסי-הזה.”

„את הכסף היתה לוקחת לעצמה.” המשך הנאשם ברצח, וכאשר אמרתי לה שאני לא מסכים שהיא תעבוד יותר משלושה ימים בשבוע, כי היא מזניחה את הבית ואת הילדים, אז היא אמרה לי, סליחה על הביטוי, שאם לא אתן לה לעבוד כל יום, היא לא תשכב איתי!”

„הסכמתי, לא רק בגלל האיום שלה, אלא כדי לשמור על שלום-בית. נכון, שאני מבוגר ממנה כ-14 שנים. אבל אני גבר במלוא מובן המילה. „היא היתה עצבנית מאוד כל הזמן, בעיקר בבוקר, כשהיתה צריכה ללכת לעבודה, והיתה צריכה קודם לשלוח את הילדים לבית-הספר ולגן. כדי להרגיע אותה הייתי קם יחד איתה, גם בימים שהלכתי לישון מאוחר מאוד. הייתי עוזר לה להכין את הילדים, כדי שתהיה רגועה והילדים לא יסבלו.”

כאשר יצא דוק אל דירתה של אשתו ברמת-גן, ביום הרצח, הוא לקח בכיסו מיכתב. בכתב-ידו, שכתב לילדיו, סיפר דוק להעולם-הזה: „לבשתי מדים, כאילו אני הולך למילואים, כי קיוויתי שאם אשתי תראה שאני יוצא למילואים, אולי ליבה יתרכך והיא תסכים לחזור הביתה לטפל בילדים. פשוט לא יכולתי יותר לתפקד. הייתי עובד כל לילה מאוחר כמלצר, ואחרי-כך חזר הביתה ומתפקד כאמא: מבשל, מכבס, מגהץ ועוזר לילדים בבית-הספר. הייתי מוכן לע” שות הכל כדי שהיא תחזור.”

„הסכמתי לעזוב את הדירה, כדי שהיא תגור שם עם הילדים ואני לא אפריע לה. הסכמתי שיוצא נגדי צו-עיצוב יצאה מהארץ. אבל שום דבר לא עזר. היא רק רצתה להיות חופשיה, לצאת עם גברים אחרים כל יום, ולא להיות קשורה לבית וילדים. „כאשר היכרתי אותה, היא היתה

„קראתי באיזה מקום שרות מוכות סיפרה שאשתי היתה עובדת את המעון ככל בוקר כדי לבשל אוכל לילדים. זה שקר! אשתי היתה מבקרת את הילדים פעם בשלושה חודשים, ואז אפילו לא היתה מורחת מימרת שוקולד על פיתה בשבילם!” אומר דויד דוק, הנאשם ברצח אשתו, גרציה, כ-10 באוגוסט השנה.

„הוא בא בחור משכיל. הוא למד בסורבון והוא בחור עדין מאוד,” אומרת עליו אחותו הבכירה. „לא יפה לרבר רע על מתיים, אבל אשתו כאמת היתה עושה לו את המוות. היא היתה צעירה ויפה, היה לה עור בהיר ועיניים ירוקות, והיא רצתה חופשי. לשם כך היא הניחה בכלל את הילדים ולא רצתה לשמוע עליהם.”

„אתם לא צריכים להאמין לי, אולי אני לא אונייקטיבית, אבל תרבו עם

פרקליט דויד מיכתבים מאבא

הילדים. הם יגידו לכם הכל. אחרי ששמעו שהיא מתה, הם אמרו לי: טוב שהיא הלכה: העיקר שאבא שלנו חי!” היא באמת לא היתה אמה טובה, עזבה את הילדים כל פעם לכמה חודשים, עוד מאז כשהיו תינוקות. אחי היה מטפל בהם, מגדל אותם, ומתחנן אליה שתחזור אליו וילדים. אבל היא רק רצתה להתפרר. היא היתה בת 36 ואחי כ-51.” סיפרה האחיות. ימים ספורים לפני הרצח התחיל דוק לעבוד כשומר-לילה, וקיבל אקרה